

RIFFRAFF

A szokatla

gazinja

LIR MORLAN

SZEMBEN ÁLL VELED...

AZ IDŐTLEN HÍRNÖK

VARGA ISTVÁN · CRAZ · VASAS MARIANNA · KATKÓ GYÖRGY · VIDRA GYULA

OROSZ ISTVÁN · KÖKENY PÁL · KOMOR ZOLTÁN · PRÁGAI BENEDEK

BACSAI GÁBOR · COTTER BLACKSTONE · FAGYAL BÉLA · BRITPOPPER · RONIL CAINE

2016 / JÚNIUS

CSAPPDA

ÍRTA: RONIL CAINE
ILLUSZTRÁLTA: JUHÁSZ ERNŐ

„A kíváncsiság nem elég indok arra, hogy veszélybe sodord magad.” (Lőrincz L. László)

A falut, ahol éltem, sűrű erdők, mély völgyek és magas hegyek övezik. Sok a túraútvonal, gyakran jönnek ide amatőr hegymászók, erdei túrázók, de csak a kijelölt utakat járják be. Az egyik egy kilátóhoz visz fel, ahonnan tiszta időben a tartományhatárig ellátni.

Szerettem sétálni én is, de nem a kijelölt utakon, hanem csak úgy be az erdőbe. Öt éve járok ki a környékre, tizenhárom éves korom óta. Mindig is jól tájékozódtnam, van iránytűm, kulacsom, egy régi digitális fényképezőgépem, és egy jegyzetfüzetem, amiben a sétáim élményeit írom, meg néha rajzolok, ha fényképezni nem sikerül, mondjuk madarakat.

Megint egy villanás. Nincs már sok időm.

Egyik sétám alkalmával, mélyen a hegyek között találtam egy ajtót. Régi, rozsdás vasajtó volt, masszív, szegecselt fémkerettel. Az ajtót és környékét sűrű növényzet rejtette el, én is csak akkor vettem észre, mikor egyik fotómra ráközelítettem a kijelzőn, hogy az élességet ellenőrizzem, és feltűnt egy szögletes forma a levelek között. Átküzdöttem magam a bokrokon, és megtaláltam az ajtót. Először régi katonai raktárra gondoltam meg atombunkerre, amit elhanyagoltak. A dupla fémajtó egyik szárnya résznyire nyitva volt. Én, vékony gyerekként, kényelmesen átfértem rajta, így hát bementem.

Bent jó tíz fokkal hűvösebb volt. Megborzongtam, hiszen a kinti, nyári időhöz voltam öltözve. Elővettem a zseblámpám és körbevilágítottam. Az ajtók mögött egyetlen járat vezetett a hegy gyomrába, látszott rajta, hogy kezdetleges eszközökkel, durván vájták ki, és nagyon régen.

A padló alig volt járható a sok körbeásott sziklatömbtől, amiket nem vittek el a szerszámok, és a nagyobb kövektől, amiket hátrahagytak a vajúrók. A barlang sötétségbe vezetett, olyan messze, hogy a lámpa fénye nem bírta megvilágítani, pedig első osztályú túralámpa.

Megfordult a fejemben, hogy talán elrejtett kincset találok. Mindenkinek eszébe jutott volna. Nem féltem, inkább izgatott voltam, mint egy régész, aki végre talált valamit, amit elsőként fedezhet fel. Lépésről lépésre haladtam beljebb, de alig tíz méter után megpecsételődött a sorsom.

Hatalmas dörrenéssel bevágódott mögöttem a vasajtó, elzárva minden hangot és fényt, ami az erdő felől szűrődött be. Megijedtem, mert természetfölöttinek tetszett a dolog, hiszen amikor beléptem, én nem tudtam megmozdítani az ajtót, sőt úgy tűnt a növények és a rozsdá örökre rögzítették a helyén. Mégis úgy csapódott be a helyére, mintha most építették volna az egészet.

Határozottam még hidegebb lett. Szinte önkéntelenül, és már-már pánikszerűen az ajtó felé vettem magam, de két lépés után megbotlottam és elestem. Keményen beütöttem az oldalam egy sziklába, a sípcsontomat egy másikba, és elejtettem a lámpámat is, ami kialudt és elgurult valahova. Fájdalmaim enyhítéséért le kellett feküdnöm kicsit, mielőtt a lámpáért mentem volna. A sötétség olyan teljes volt, hogy gyorsan elvesztettem az irányérzésem, csak a talaj volt biztos, minden más bármerre és bármilyen távolságra lehetett.

Kerestem a lámpát, de nem találtam meg. Tapogatóztam a földön, felsértettem a tenyerem is, de sehol nem akadtam rá, viszont elértem az ajtóig. Onnan kiindulva már ötletem sem volt, hogy a lámpa merre lehet. A lábszáramon lüktetett a seb, csúnyán lenyúzhattam. Megpróbálkoztam az ajtóval, toltam a lábammal, a hátammal, a kezemmel, de meg se moccant. Ismét mozdulatlanra dermedt, mint mikor beléptem rajta. Nem ember alkotta – ezt gondoltam egyből. – Ilyen ajtó nincs! Kezdtém komolyan aggódni, hogy miként jutok ki innen.

Ekkor hallottam először a suttogást. Halkan, nagyon halkan sziszegett a végtelen távolból. Nem tudtam eldönteni, hogy tényleg hallom-e vagy csak érzem valahonnan. A nevemet mondták, és hozzá érthetetlen, másvilági igéket.

Eszembe jutott a fényképezőm, elővettem, de nem bírtam bekapcsolni. Egyszerűen nem működött, pedig biztosra vettem, hogy az akkumulátora legalább félig van. Mégsem indult el. Oldaltáskámból elővettem a telefonom, de az sem működött. Térerőm nem lett volna semmikepp, de világíthattam volna a kijelzőjével, ha be tudtam volna kapcsolni. De nem lehetett. Gonoszság lakik a barlangban. Még hozzá nem evilági.

Rettenetesen féltem, mert éreztem, hogy valami van még velem a barlangban. Valami várt rám itt, és most közeledik abból a feneketlen sötétségből, amit belépésemkor láttam. Suttognak a fejembe és jönnek értem. Besétáltam a csapdájukba, ahogy a légy repül be a hűsevő növény fogazott levelei közé. Az összefüggés, az ajtó becsukódik, és vége. Aki kíváncsi, egyáltalán nem biztos, hogy megöregszik – mondta mindig a nagyapám, olcsó szivaroktól érdes hangján. Ettől ismét nyomasztó szomorúság vett erőt rajtam.

Leültem és sírtam, de nem sokat, mert ekkor kezdődött a rosszabbik része. Messze, távol tőlem, az alagút sötét csatornájában fény villant. Kísérteties, vöröses fény. Kör alakú volt, ahogy a barlang formáját felvette, közepén fekete folt. A torz falak ezzel egy időben különös kuncogás halk hangjait hozták el felém. Akármik is vannak a barlang mélyén, közelednek.

Nem tudom, mi van itt bent, de azt igen, hogy borzalmas dolog. A sötétség összezavarta az érzékszerveimet, olyan, mintha test nélkül lebegnék parttalan félelemben. Pár órája

még az előttem álló életemről gondolkoztam a napsütötte erdőben, most pedig a legszörnyűbb rémekkel készülök találkozóra. Démonok vagy ördögök lehetnek. Valami, ami talán az idők kezdete óta létezik, egészen más formában, mint az ember. Valami, amit akkor sem értenék meg, ha elmondanák. A téboly kezdte átvenni a félelem helyét. Sosem éreztem még ilyet, csak olvastam róla. Ekkor támadt egy józan gondolat. Mint egy utolsó szál a való világhoz, visszasegített a szakadék széléről.

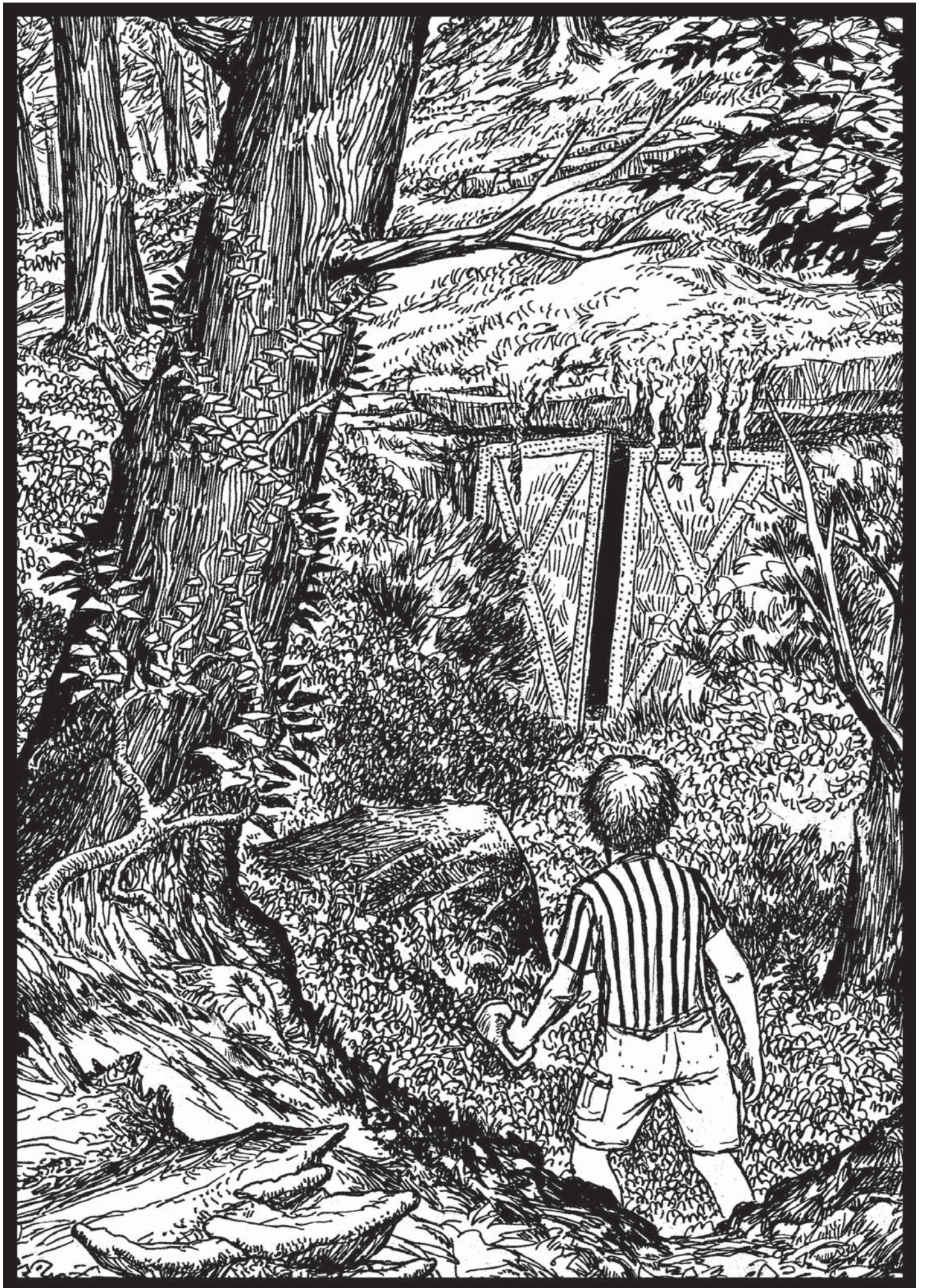
Elővettem farzsebemből a jegyzetfüzetem, amiben benne volt a méretével megegyező kis tollam, és elkezdtem írni. Véstem a betűket remegő kézzel a vaksötétben, a fekete lapokra, hogy valamit hátrahagyhassak magamból, mielőtt... nem tudom mi lesz. Az írás némileg megnyugtató. A papírlapok volt a kapcsolatom a világomhoz, amiben eddigi életemet leéltem. Nem tudok kijutni innen, és most, hogy ezt leírtam, megint eleredtek a könnyeim.

Ismét felvillant a fény. Egyértelműen közelebről, de még így is nagyon messze, viszont a folt a közepén már kirajzolódott. Görnyedt, fekete, emberszerű alakok közeledtek a barlang mélyéből. Nagyon félek tőlük. Arra gondoltam, a lyuk talán egyenesen a pokolba vezet. A villanást ismét nevetés kísérte, vad, embertelen vihogás, ami a visszhanggal együtt a legfélelmetesebb hang, amit el tudok képzelni. A villanások között hallom ütemtelen lépteiket, sűrű hangokat, ahogy kerülgetik a sziklát, ahogy húzzák magukat a murvában, ahogy néha nekimennek a falnak.

Ráz a hideg és remeg a kezem. A néha felvillanó vörös fényben látom, hogy írásom is zaklatott, de talán olvasható lesz. A szomorúság a sötétségnél is nagyobb súllyal nehezedik rám, amiért egyedül vagyok. Egyedül kell szembenézniem valamivel, amire egy felnőtt sem lenne képes. Senki nincs mellettem, és valószínűleg nem is találkozom már senkivel. A szüleim, az a kevés barátom, nincsenek többé. Nem fogom megérni a tizennyolcadik születésnapomat sem. Letöröltem a könnyeimet, nehogy a lapokra csöppenjenek, és elmosásuk a betűket.

Közelednek. Még néhány villanás és itt fognak állni közvetlenül mellettem, és én meglátom őket. Meglátom ördögi alakjukat, gusztustalan bőrüket, ha van nekik, sötét, éhes szemüket, ha van olyanjuk, hogy aztán a kínok kínjával haljak meg, hússal vagy lelkeimmel csilla-

pítva túlvilági éhségüket. A hangok, a sötét, és a természetfeletti események miatt csak a legrosszabbra tudok gondolni. Talán, már amikor beléptem, egy másik világba kerültem. Talán már most is fényév milliárdokra vagyok a saját világomtól. Érzem, hogy a rémülettől gyorsan és messzire kalandoznak a gondolataim, de lehet, hogy ez már az ő művük.

Még egy villanás. A fény most már kirajzolja a barlang groteszk falait, mintha egy beteg torokba bámulnék. A vöröses, kavargó fény anyagszerű, mintha füstből lenne. Benne az árnyalakok görnyedve ugrálnak és vonaglanak egyre közelebb a prédájukhoz. Hosszú és vékony tagjaikkal úgy másznak a falon és a földön, mint a rovarok, fejük formátlan és túszerű szőr borítja, amik akár szarvak is lehetnek. Nevetésük minden villanásnál felhangzik. Egyszer kárörvendő kacajnak tűnik, máskor öklendezésszerű ugatásnak. Természetfeletti, de mégis valóságos. A hangok a fejemben közben elviselhetetlen sokfélék, de mind ugyanazokat a frázisokat ismétlik a ne-

vemhez kapcsolva. Már alig bírok írni tőle. Itt halok meg, ebben az elátkozott barlangban.

Úgy számoltam, a következő villanás, már karnyújtásnyira lesznek...

A rendőr abbahagyta az olvasást a zseblámpa fényénél. Ez a jegyzetfüzet az első nyom, mióta keresni kezdték a hegyekben az eltűnt fiút. A borítón ott a neve, az írás friss, biztosan az övé. A fiú köztudottan sokat sétált a környék erdeiben, igaz ilyen messzire nem szokott eljönni, ahogy a faluban mesélték. Ilyen messze még ő maga sem járt, és erről az ajtóról sem hallott soha.

A rendőr ekkor összerezett. Hosszan kongó dörrenéssel zárult be az ajtó épp az orra előtt, mikor készült kilépni. Kézi lámpája kialudt, aztán messze a barlang mélyén fényvillant valami vöröses, baljószerű fény, majd felhangzott az a földöntúli nevetés.

Ronil Caine (1981)
novella és regényíró
ronilcaine.com